

ဟော့လို့င်း

ဗွီအိုင်ပီ ချစ်သူ

ဇာတ်လမ်းအကျဉ်း

သူဌေးသား မိုးမြင့်စံသည် ကော်ဖီဆိုင်ပိုင်ရှင် ဒေါ်လှနွှာမိုးမြင့်၏ သား ဖြစ်သည်။ အလှူဒါန ရက်ရောသဖြင့် လစဉ် လူမှုရေးအဖွဲ့အစည်းများသို့ သွားရောက် လှူ ဒါန်းနေသူ ဖြစ်သည်။

နံ့သာဖြူ ဆိုသော ကောင်မလေးသည် စာရေးဆရာမ ဖြစ်ရန် ကုန်ကြမ်းရှာ သည့်အနေဖြင့် ပထမဆုံး လုံးချင်းဝတ္ထုအတွက် မိုးမြင့်စံ၏ အမေ ဒေါ်လှနွှာမိုးမြင့်၏ ကော်ဖီဆိုင်တွင် ဝန်ထမ်းလာလုပ်သည်။

စ၊ဆင်းသည့် ပထမဆုံးရက်မှာပင် စိတ္တဇဆေးရုံ၌ ငွေလှူပြီး ပြန်လာသော မိုးမြင့်စံနှင့်ဆုံဆည်းခဲ့သည်။

မိုးမြင့်စံက သူ့အမေရှိရာ ကော်ဖီဆိုင်သို့လာသည်တွင် နံ့သာဖြူက ဧည့်သည် မှတ်ပြီး ဧည့်ဝတ်ပြုသည်။ သူမ၏ အဖော် ဝန်ထမ်းတွေက ပြောလိုက်မှ ကော်ဖီဆိုင်ပိုင် ရှင်သူဌေးမ၏ သားမှန်း သိသွားသည်။

မိုးမြင့်စံ၏ ရပ်ရည်ရူပကာနှင့် စတိုင်ကျမှုကို သဘောကျသွားသဖြင့် အငေး လွန်ပြီး စားသုံးသူခြေထောက်ကို ဒေါက်ဖိနပ်နှင့်တက်နင်းမိခဲ့သည်။

အဲဒီ က စ၊ကာ ပြဿနာတွေတက်ပြီး ဒေါ်လှနွှာမိုးမြင့်က သူမကို ရုံးခန်းထဲ ခေါ်တွေ့သည်။ သူ့သားနှင့်ပတ်သက်ပြီး ရင့်ရင့်သီးသီးတွေ ပြောသဖြင့် နံ့သာဖြူ မခံ နိုင်ဖြစ်ပြီး တစ်နေ့ မိုးမြင့်စံကို မရရအောင် ယူပြမယ်ဟု ပြန်စိန်ခေါ်ခဲ့သည်။

နောက်နေ့ကစပြီး နံ့သာဖြူ ဆံပင်ကို အတိုညှပ်၊ ဒီဇိုင်းတွေ ပြောင်းလိုက်ပြီး ပွဲစားမှတစ်ဆင့် မိုးမြင့်စံအနား ရောက်လာခဲ့သည်။ မိုးမြင့်စံ၏ လစဉ် လူမှုရေးထောက် ပုံမှ အလှူဒါနကို အကြောင်းပြုပြီး သူမပါ ပါဝင်ခွင့်ပြုရန် ဝင်ရောခဲ့သည်။ မိုးမြင့်စံက လည်း လက်ခံလိုက်၍ သူတို့နှစ်ယောက်အတူ ရင်းနှီးစွာဖြင့် အလှူကိစ္စကို ပူးပေါင်းလုပ် ဆောင်ကြတော့သည်။

တစ်ရက် ဒေါ်လှနွှာမိုးမြင့်က သူ့သားအတွက် ချွေးမလောင်းကို ဂျပန်မှရှာ လာခဲ့သည်။ နာမည်မှာ ယူရီကိုဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်ပြုချိန်တန်ပြီလည်း ဖြစ်၊ အရင် ကလည်း သူ့အမေ အရွေးလွန်ခဲ့၍ လူပျိုကြီးဘဝက မကျွတ်သေးသော မိုးမြင့်စံ ယူရီ ကို ကို လေ့လာကြည့်ရာ သဘောကျလောက်သော အရည်အချင်းတွေရှိသဖြင့် လက်ခံ လိုက်ပြီး လက်ထပ်ရန် စီစဉ်လိုက်ကြတော့သည်။

အဲဒီ အကြောင်းကို နံ့သာဖြူ သိသောအခါ လက်ထပ်ပွဲကိစ္စပျက်ရန် အကြံ ထုတ်တော့သည်။

သူမအနေဖြင့်လည်း မိုးမြင့်စံကို ဆုံးရှုံးမခံနိုင်သဖြင့် အခုမှ ဗီဒီယိုလောကထဲ စ,ဝင်လာသော လူမသိသူမသိ လူကြမ်းသုံးယောက်ကိုရှာပြီး ငွေပေး၍ ဇာတ်လမ်းဆင် တော့သည်။

မိုးမြင့်စံ၏ အသက်အန္တရာယ်ကို ခြိမ်းခြောက်ပြီး လူဆိုးတွေက လက်စသတ် မည်ပြုရာ နံ့သာဖြူက သူမခန္ဓာကိုယ်ကိုရင်း၍ မိုးမြင့်စံ၏ အသက်အန္တရာယ်ကို ကယ် တင်ခဲ့သည့်ဟန်လုပ်ခဲ့သည်။

မိုးမြင့်စံကလည်း သူ့အတွက် နံ့သာဖြူမှာ ဘဝကို အညစ်နှမ်းခံပြီး ရင်းခဲ့သည် ဟုအထင်ရောက်ကာ သနားပြီး သူနှင့်လက်ထပ်မည့်သတို့သမီးနေရာကို ယူရီကိုအစား နံ့သာဖြူနှင့် အစားထိုးခဲ့သည်။

ယူရီကိုကတော့ မိုးမြင့်စံကို စိတ်နာပြီး ပါးရိုက်ကာ ဂျပန်ပြည် ပြန်သွားခဲ့ သည်။

မိုးမြင့်စံနှင့်နံ့သာဖြူ လက်ထပ်ခဲ့သည့်အချိန်မှစ၍ မိုးမြင့်စံက နံ့သာဖြူကို အရုပ်လေးတစ်ရုပ်လို အလှကြည့်ကာ ကြင်နာမှုတွေ ပေးခဲ့သည်။ ယောက္ခမဖြစ်သူ ဒေါ်လှနွှာမိုးမြင့်ကလည်း သူ့သားရဲ့ အသက်ကို ဘဝနဲ့ရင်းပြီး ကယ်တင်လိုက်သော ချွေးမလေးဆိုပြီး ဂရုစိုက်ကာ ချစ်ခင်ခဲ့သည်။

ကြာတော့ နံ့သာဖြူ မိုးမြင့်စံ၏ ယုယမှုတွေကြောင့် ကိုယ့်ကိုကိုယ်

နောင်တ ရပြီး အဖြစ်မှန်တွေ ဖွင့်ပြောကာ သူ့အပြစ်သူဝန်ခံ၍ မိုးမြင့်စံထံမှ လိပ်ပြာသန့်သန့်နှင့် ရမည့် ကြင်နာမှုလေးတွေပဲ ယူမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

သို့သော် သူမ ဝန်မခံခင်မှာပဲ လူဆိုးသုံးယောက်ကို ကြော်ငြာရိုက်ကွင်းတစ် ခုမှာ မိုးမြင့်စံတွေ့ပြီး၊ နံ့သာဖြူရဲ့အလိမ်အညာဇာတ်လမ်းတွေကို သိသွားခဲ့သည်။ အိမ် ရောက်တော့ ဒေါ်လှူနွှာမိုးမြင့်ရဲ့ဝန်ထမ်းဟောင်းဖိုင်တွဲမှ နံ့သာဖြူ၏ ဓာတ်ပုံနှင့် ကိုယ် ရေးရာဇဝင်ကိုတွေ့ပြီး သူ့အမေနှင့်နံ့သာဖြူ ကော်ဖီဆိုင်မှာဖြစ်ခဲ့သောကိစ္စတွေကို ပြန် အမှတ်ရလာသော ဒေါ်လှူနွှာမိုးမြင့်ရဲ့ပြောပြချက်အရ သိခဲ့သည်။

မိုးမြင့်စံ နံ့သာဖြူကို စိတ်နာသွားခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် သူမ အိမ်ပြန်လာသောအခါ အရင်ဆုံး ပါးတစ်ချက်ရိုက်သည်။ ထို့နောက် 'မင်းလို ပန်းစားဘီလူးမကို မမြင်ချင်တော့ဘူး'ဟုဆိုကာ သူငယ်ချင်းတွေ နှင့် ပုပ္ပားတောင်ကို ခရီးထွက်မည်ဟု စာရေးပေးသွားခဲ့သည်။

နံ့သာဖြူ သူမရဲ့အပြစ်တွေကို ဒေါ်လှူနွှာမိုးမြင့်ထံမှာ ရှိခိုးတောင်းပန်ပြီး မိုး မြင့်စံကို တကယ်ချစ်၍ ယခုလိုလုပ်ခဲ့တာပါဟုလည်း ပြောခဲ့သည်။

ဒေါ်လှူနွှာမိုးမြင့်ကတော့ လူကြီးပီပီ ခေါင်းမှာလည်း ဆံပင်ဖြူတွေ ပေါက် နေတာက တစ်ကြောင်းကြောင့် ခွင့်လွှတ်ခဲ့သည်။

မိုးမြင့်စံကတော့ တစ်ရက်နှင့်လည်း ပြန်မလာ၊ နှစ်ရက်နှင့်လည်း ပြန်မလာ၊ တစ်လနှင့်လည်း ပြန်မလာသေး။

နံ့သာဖြူကတော့ သူ့ယောက်ျားအလာကို အိမ်ရှေ့မှာ ဆွယ်တာလေးထိုးရင်း ညတိုင်း စောင့်နေခဲ့သည်။ ကြာတော့ ဒီဇင်ဘာ အအေးဆုံးအချိန်လည်း ဖြစ်ပြန်၊ ည ၁၂:၀၀နာရီထိုးမှ အိမ်ပေါ်တက်ပြီး အိပ်သည်မို့၊ နံ့သာဖြူတစ်ယောက် အဆုတ်အအေး မိပြီး ဆေးသောက်ရတော့သည်။

ဒေါ်လှနွဲ့မိုးမြင့်က နံ့သာဖြူကို စောစောဝင်အိပ်ပြီး၊ ဆေးသောက်ရန် ပြောသော်လည်း နှစ်လပြည့်သောနေ့တွင် နံ့သာဖြူက မိုးမြင့်စံပြန်လာ တယ်ဟု အိပ်မက်မက်တယ်ဟုပြောပြီး ဒီညတော့ ဆက်စောင့်ပါရစေဟု ခွင့်တောင်းခဲ့ သည်။

ဒေါ်လှနွဲ့မိုးမြင့် အိမ်ပေါ်တက်ပြီး သူ့ချွေးမအတွက် နွားနို့သွားဖျော်နေစဉ် မိုးမြင့်စံ တကယ်ပြန်ရောက်လာသည်။ နံ့သာဖြူ ဝမ်းသာအားရပြေးသွားစဉ် မိုးမြင့်စံ က သူမကို ကွာရှင်းစာချုပ်လက်ထဲထည့်ပေးပြီး လက်မှတ်ထိုးရန်ပြောသည်။

နံ့သာဖြူ အလွန်ပင် ဝမ်းနည်းသွားသည်။

မိုးမြင့်စံ အိမ်ပေါ်တက်လာသည့်အချိန် ဒေါ်လှနွဲ့မိုးမြင့်က ဝမ်းသာအားရဖြင့် နံ့သာဖြူ သူ့အပေါ်တွင်ဘယ်လောက်ချစ်ကြောင်း၊ ညတိုင်းမအိပ်ဘဲ သူ့အတွက် ဆွယ် တာလေးထိုးပြီး စောင့်နေရာ အဆုတ်အအေးမိ၍ ဆေးသောက်နေရကြောင်းပြောသည်။

မိုးမြင့်စံတွေဝေသွားပြီး သူမအခန်းထဲဝင်၍ ဆွယ်တာလေးကို ယူကြည့်လိုက် သည်။ ထို့နောက် သူမရေးထားသော ဒိုင်ယာရီစာအုပ်လေးကိုတွေ့၍ ဖတ်ကြည့်သည်။ ထိုအခါ နံ့သာဖြူရဲ့အချစ်တွေကို အပြည့်အဝနားလည်သွားပြီး အိမ်ရှေ့ပြန်ထွက်လာစဉ် နံ့သာဖြူကတော့ မရှိတော့။

ထို့ကြောင့် မိုးမြင့်စံ ပြာရာခတ်သွားပြီး ကားတစ်စီးနှင့်မောင်းထွက်ကာ သူမ မိဘတွေအိမ် လိုက်ရှာတော့သည်။ အဲဒီ အိမ်မှာလည်း မရှိ။ နံ့သာဖြူရဲ့အခန်းထဲမှာတော့ တစ်ခန်းလုံး မိုးမြင့်စံရဲ့ဓာတ်ပုံတွေ ကပ်လျက်သား။

မိုးမြင့်စံ ပိုမိုကြေကွဲသွားပြီး နံ့သာဖြူကို ဆက်ရှာရာ လမ်းဘေးတစ်နေရာ တွင် ခွေခွေလေးလဲကျနေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ သူပြေးပြီး သွားထူရာ အသက်မရှိ တော့။ လက်ထဲမှာလည်း ကွာရှင်းစာချုပ်လေးကို ကိုင်လျက်သား။

မိုးမြင့်စံ ဆောင်းနှင်းတွေနဲ့အတူ နံ့သာဖြူကို ချစ်တယ်ဟု
မျက်ရည်ကြားမှ အော်ပစ်လိုက်တော့သည်။

ဟော့လိုင်း

အခန်း(၁)

'ဒီမှာ-ပဲရစ်ဟိလ်တန်၊ ကိုယ် မင်းကို ရှင်းပြမယ်..ကိုယ်နဲ့ မက် ဒေါနား ချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ အရင်တုန်းက ကိစ္စပါ။ အဲဒီ နောက်ပိုင်း ကိတ် ဝင်းစလက်နဲ့တွဲဖြစ်တယ်ဆိုတာလည်း အလုပ်သဘောအရပါပဲ။ ရှာကီရာ နဲ့ ညတိုင်း ကလပ်တက်တယ်ဆိုတာက သူ့ဆန္ဒကြောင့် အားနာပြီး အဖော် လိုက်ပေးတာပါ။

တေလာဆွစ်နဲ့ ချက်ထရီယမ်ဟော်တယ်မှာ ရေအတူ ကူးရင်း အကြည်ဆိုက်နေတယ်ဆိုတာကလည်း ပါပါရာဇီတွေကို အမြင် ကတ်လို့ တမင်လုပ်ပြတာပါ..ကိုယ့်အိမ်ကို ခဏ ခဏ လာတဲ့ အေဗရာ လာဗင်းကလည်း ရိုးရိုးသူငယ်ချင်းပါပဲ...ဘယ်သူမှ မသိဘူး မှတ်လို့... မိရဲ့ဝေခန့် နှစ်ယောက်အတူ လက်ချင်းချိတ်ပြီး Game City သွားမိတာကို တော့ တောင်းပန်ပါတယ်...ဂျင်နီဖာလိုပက်နဲ့ တွဲရိုက်ထားတဲ့ပုံ အင်တာနက်ပေါ်ရောက်သွားတာကလည်း ကိုယ်နာမည်ကြီးတာကိုမနာလိုတဲ့ မသာကောင်တွေကြောင့်ပါ..ရှာရာပိုဗာကတော့ ပြောပါတယ် တစ်နေ့ တစ်နေ့ မော်ဒယ်တွေကြားမှာ ဗျာများနေတဲ့ ကိုယ့်ကို သနားလည်း သနားတယ်.. ချစ်လည်းချစ်တယ်တဲ့။ ကိုယ်ကတော့ သူ့ကို ညီမလေးတစ်ယောက်ထက် မပိုနိုင်လို့ မွေးမွေးလေးပဲပေးပြီး နှစ်သိမ့်ခဲ့ပါတယ်..မွေးမွေးပေးတယ်ဆို တာ ရေမွေးပုလင်းကို ပြောတာနော်..မင်းလည်း သိသားနဲ့..ကိုယ် ဘယ် လောက် သစ္စာရှိတယ်ဆိုတာ၊ မင်း ကိုယ့်ဆီမလာတဲ့နေ့က ကိုယ် လွမ်းဖျား လွမ်းနာကျပြီး ဘယ်လိုမှ မခံစားနိုင်တော့လို့...အင်ဂျလီနာဂျီလီနဲ့အတူ KTV သွားတာကို စိတ်မဆိုးနဲ့နော်၊ နောက်တစ်နေ့ လေဒီဂါးဂါးနဲ့ မာဆတ် သွားဖို့ ချိန်းထားတာရှိလို့ သူ့ကို အရင်ဒိတ်ပေးလိုက်တာပါ..ကိုယ် မင်း ကို ဘာလို့ဒီလောက်ရှင်းပြနေသလဲဆိုတော့ ဂျက်စီကာအယ်ဘာက အမှန် ကို အမှန်အတိုင်းပြောတတ်တဲ့ ယောက်ျားမျိုးမှ ပြန်ချစ်နိုင်မယ်ဆိုလို့ပါ... ဒီလောက်ဆို မင်းအပေါ် ကိုယ်ဘယ်လောက်အလေးအနက်ထားလဲဆိုတာ သိလောက်ပါပြီနော်..အခုတော့

ကိုယ့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး၊ မဖဲဝါက ရေဝေး သွားဖို့ လာခေါ်နေပြီ'

စိတ္တဇဆေးရုံရဲ့လူနာခန်းအတွင်းမှာ တစ်ယောက်တည်း ပြောချင်ရာပြောပြီး ထွက်သွားသော ဝေဒနာရှင်တစ်ယောက်ကိုကြည့်၍ မိုးမြင့်စံရယ်ချင်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် ရယ်ရင် ကောင်းမလား..မရယ်ရင် ကောင်းမလား.. ဟု တွေးရင်း သူ့ဘေးနားမှ စိတ်ရောဂါအထူးကုဆရာဝန်၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ရာ ပြုံးနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သူပါ လိုက်ပြီးလိုက် သည်။

ဒေါက်တာက မိုးမြင့်စံကို ထိုလူနာအကြောင်း နည်းနည်း ပြောပြလိုက်သည်။

'သူက..လေကြီး မိုးကြီး သိပ်ပြောတဲ့ လူနာ...တစ်ခါတလေ တစ်ယောက်တည်း အဆောင်တွေ ပတ်ပြေးနေတတ်တယ်...ဘာလို့ ပြေး နေတာလဲလို့..မေးတော့..ချောတဲ့လူတွေ လိုက်ဖမ်းနေတယ်ဆိုလို့..တဲ့ လေ'

မိုးမြင့်စံ အခုမှ ရယ်ချလိုက်သည်။

ပြုံးရုံနဲ့မရတော့။

ဘယ်ရမလဲ..ဒီလူနာက ဒေါက်တာ ပြောသလို လေကြီးမိုးကြီး ဝေဒနာရှင်ကိုး...

လောကမှာ လေကြီးမိုးကြီးပြောတဲ့လူလောက် ရယ်စရာကောင်း တာမရှိ။

ဒေါက်တာ၏ ဦးဆောင်မှုဖြင့် ဝေဒနာရှင်များကို လိုက်လံကြည့် ရှုရင်း အဆောင်တစ်ဆောင်ရှေ့အရောက်တွင် အခန်းတွင်းမှ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသော စကားသံများ ထွက်လာသည်။

'ဘယ်လိုလဲ နောင်ကြီးရဲ့..ခင်ဗျားပြောတော့ ခင်ဗျားဟာ နာမည်

ကြီးရှေ့နေပါဆို...အခုတော့ ခင်ဗျားကိုင်လိုက်မှ တရားခံဟာ သေဒဏ် ပေးခံလိုက်ရပါရောလား...ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ'

'ဒါကတော့ တရားခံက ညံ့တာကိုးဗျ..ကျုပ်က မှာထားတယ်.. တရားသူကြီးက မင်းကို ဘာမေးမေး ရူးချင်ယောင်ဆောင်နေ ဆိုတာကို တရားသူကြီးရဲ့မျက်လုံးတွေကိုကြည့်ပြီး ကြောက်လို့ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံ လိုက်တယ်လေ'

'ဘယ်လိုဝန်ခံလိုက်တာလဲ'

'သူ့ အမှန်တကယ် လိမ်လည်မှုကျူးလွန်ခဲ့ပါတယ်လို့'

'ဟင်...လိမ်လည်မှုကျူးလွန်တာနဲ့ သေဒဏ်ပေးတယ်..ဘယ်သူ့ ကို ဘယ်လိုလိမ်လိုက်လို့လဲ'

'တစ်ဖက် နောက်တန်းကစားသမားကိုလေ...လိမ်ပြီး ဂိုးသွင်း လိုက်တာ၊ ဂိုးသွင်းပြီး အောင်ပွဲခံနေတဲ့အချိန်ရဲက လာဖမ်းသွားတယ်'

'ဟင်..လိမ်ပြီး ဂိုးသွင်းတာကို ဖမ်းတယ်..ဒါ မတရားလုပ်တာပဲ'

'တရားတာပေါ့ဗျ...အလိမ်ခံရတဲ့ ကစားသမားက တရားသူကြီး ရဲ့သားပဲ'

'ဒါပေမယ့်...သေဒဏ်ပေးတာကတော့ လွန်ပါတယ်ဗျာ'

'မလွန်ပါဘူး..တရားသူကြီးက သူ့သားကန်တဲ့ အသင်းဘက်က သူ့မိန်းမကို ကြေးထပ်ပြီး ကျုပ်နဲ့လောင်းထားတာကိုးဗျ'

'ဟာ..ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားက တရားသူကြီးရဲ့မိန်းမကို ရလိုက်တာပေါ့'

'ရတော့ ရပါတယ်ဗျာ..ဒါပေမယ့်..တစ်နေ့ ထမင်းလေးနပ်စား လို့ ကျုပ်ရှာသမျှ ကုန်ပြီ..တော်တော် အစားကြီးတဲ့မိန်းမဗျာ..အီး..ဟီး.. ဟီး..ဟီး..'

'မငိုပါနဲ့ဗျာ..ကျုပ်တစ်ယောက်လုံး ရှိပါတယ်..ကျုပ်လည်း ဝိုင်း ပြီး ရှာကျွေးမှာပေါ့..ခင်ဗျား မကျွေးနိုင်တဲ့နေ့တွေ ခင်ဗျားမိန်းမ ကျုပ်ဆီ လွှတ်လိုက်..ကျုပ်က လက်ရှိမှာ အစည်းအဝေးထိုင်နေတုန်း လက်သည် မပေါ်ဘဲ အီးပေါက်သွားတဲ့အမှုတွေ...အများသုံးအိမ်သာမှာ ပေါက်ကရ ပုံတွေဆွဲတဲ့ တရားခံကို ချောင်းပြီးဖမ်းတဲ့အမှုတွေ..စတိုးဆိုင်တွေမှာ အကြွေ ပြန်မအမ်းနိုင်လို့ သကြားလုံး ပြန်အမ်းတဲ့စနစ်ကို စတင်တီထွင်လိုက်တဲ့ သူကို စုံစမ်းဖော်ထုတ်ရတဲ့အမှုတွေ...အဲဒီ လိုအမှုကြီးတွေကို ကိုင်တွယ် နေတဲ့ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာတရားသူကြီးတစ်ယောက်ပဲ..နာမည်က အာနီး ဗန်ဒီန်းဒွေးကျော်ဟိန်း တဲ့'

မိုးမြင့်စံ စိတ်ဝေဒနာရှင် နှစ်ယောက်၏ အပြန်အလှန်စကားသံ များကို နားထောင်ပြီး သဘောကျနေစဉ် အဘိုးကြီးတစ်ယောက် သူ့အနား သို့ ရောက်လာပြီး စာလေးတစ်စောင် လာပေးသည်။

'လူလေး...ဒီစာကို ဖတ်ကြည့်ပါလား...အဘ ကိုယ်တိုင်ရေး ထားတာ'

ဒီအဘိုးကြီးပုံစံက ယဉ်ယဉ်လေးဖြစ်ရမည်ဟု တွေးရင်း မိုးမြင့်စံ ကရုဏာသက်သွားသည်။

သူ စိတ်ချမ်းသာစေရန်လည်း စာကို ယူဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ကလေးရယ်. .

ဘဘက မင်း အပျိုဖြစ်တဲ့အချိန်က စပြီး သိန်းငှက်လို မျက်လုံးမျိုးနဲ့ ဒေါက်ထောက် ကြည့်နေခဲ့တာကို ဆင်ကြံ ကြံပြီး ကျားချောင်း ချောင်းနေတယ်လို့ ဘာလို့ လျှောက်ပြောရတာ လဲ။ အဲဒီ လိုလုပ်ရအောင် ဘဘက ဝံပုလွေလား။

တကယ်ဆို မင်းဘေးနားမှာ တောက်တဲ့လို တွယ်ကပ်ချင် တဲ့စိတ်တစ်ခုတည်းနဲ့ အသက်ရှင်နေတာပါ။ အခုလည်း မင်း လေးကို ချစ်မိတဲ့အချစ်ကြောင့် ဘဘခမျာ မျောက် မီးခဲကိုင် မိသလို မရိုးမရွှံဖြစ်နေပါတယ်။

ပုတ်သင်ညို အပျိုလိုချင် ခေါင်းညိတ်ဆိုတာလို ကလေး နဲ့တွေ့တိုင်း ခေါင်းညိတ်နေရတဲ့ ဘဘရဲ့အမူအကျင့်တွေကို သတိ ထားမိမယ်ဆိုရင် လိပ်လို ကိုယ့်ဘက် ကိုယ်ယက် ပြောနေတာ မဟုတ်မှန်း ကလေးသိမှာပါ။

သူများတွေက ဘဘကို နွားအို မြက်နုကြိုက်တယ် လို့ ကွယ်ရာမှာ ပြောကြပေမယ့် နွားပျို သန်လှ နွားအို ပေါင်ကျိုးသ လောက်ဆိုတာကို ကလေးနဲ့ညားမှပဲ သက်သေပြတော့မယ်။

စပါးကြီးမြွေလို ညှို့အားကောင်းတဲ့ ကလေးလေးရယ်. . မင်းဘေးနားမှာ ဘဲတွေဝိုင်းနေတာ ခါချဉ်အုံလိုပါပဲ။ အဲဒါကို မြင်ရတော့ ဘဘနှလုံးသားကို ပျားတုပ်သလို ခံစားရတာ ပေါ့။

ရွှေစွန်ညို ဘာကိုလိုလို့ ဝဲတယ်ဆိုတာ သိနေတော့လည်း အဲဒီ ဘဲတွေကို လူသားစားမိကျောင်းလို အစိမ်းလိုက်ဝါးစားပစ် ချင်နေတယ်။

အဲဒီ တော့ . .ဘဘရဲ့စိတ်တွေ ကလေးအပေါ် နွားသိုးကြိုး ပြတ် မဖြစ်ရလေအောင် မင်းဘေးနားက ခါချဉ်ကောင်တွေကို ခါချပြီး ပျားတုပ်ခံလိုက်ရတဲ့ ဘဘရဲ့နှလုံးသားကို သားပိုက် ကောင်လို ကလေးရဲ့ရင်ခွင်ထဲ ထည့်ထားပေးပါတော့။

ဘဘကင်းလိပ်ရှော

(မှတ်ချက် - သဘောကောင်းသည်၊ အဆိပ်ပြင်းသည်။)

စာကို ဖတ်ပြီး မိုးမြင့်စံ တော်တော်လေးစားသွားသည်။

လူက ရူးပေမယ့် ထူးနေသည်က စာ။

ဘယ်စာရေးဆရာကများ ရေးပေးလိုက်ပါလိမ့်...တစ်မျက်နှာ လုံး တိရစ္ဆာန်ရုံထဲက မထွက်တော့။

'ဘယ်လိုလဲ လူလေး...အဘ ရေးတာ ကောင်းရဲ့လား...ဒီစာ က

ဘဘရဲ့ ဘဝနဲ့အရွယ် ကောင်မလေးကို ပေးဖို့၊ အဲဒါ..လူလေးကို အရင်ပြတာ'

မိုးမြင့်စံကလည်း အချွန်နဲ့ မ,ပေးသည်။

'ကောင်းတာပေါ့ဗျ...အဘကောင်မလေး တစ်ချက်တည်းနဲ့ကြွေ
သွားလိမ့်မယ်...နေပါဦး...အဘကောင်မလေးက ဘယ်သူလဲ'

'မေကြိုးကြာ'

အဘိုးကြီးက ပြောပြီး မိုးမြင့်စံလက်ထဲမှစာကို ပြန်ယူ၍ ပြေး
ထွက်သွားသည်။

ပါးစပ်မှလည်း...

'တက်ဂလောက်...တက်ဂလောက်...ဟဲ့..မြင်း..ပြေးစမ်း..

ကြိုးကြာလေးရှိရာကို'

မိုးမြင့်စံ သူ့ဘေးနားမှ ဒေါက်တာကို ကြည့်လိုက်သည်။

'ဒီကလူနာတွေကတော့ ဆလံပါပဲ ဆရာရယ်...တစ်ခါတလေ သူတို့ရဲ့
အသိဉာဏ်ကို ကျွန်တော်တို့ လူကောင်းတွေတောင် လိုက်လို့.. မမီဘူး'

'ဟုတ်ပါတယ်ကွာ...တကယ်တော့..သူတို့ဟာ စိတ်တစ်ခု ကြောင့်
အခုလိုဘဝမျိုးရောက်နေတာပါ...အဲဒီ စိတ်ကို ဝါသနာရှိသော ထိန်း ချုပ်နိုင်မယ်
ဆိုရင်..အမြင်မှား၊ အသိမှား၊ အယူမှားတွေ မရှိတော့ဘူး ပေါ့'

ဒေါက်တာရဲ့အယူအဆကို မိုးမြင့်စံလည်း ထောက်ခံသည်။

'ဟုတ်တယ်နော်...ဒေါက်တာ၊ လောကမှာ အရေးအကြီးဆုံးက
ဉာဏ်ပဲ..သူတို့တွေဘဝမှာ ဉာဏ်ကို အသုံးမချနိုင်လို့ ဒီလိုဘဝမျိုးရောက် ရတာ
..အဲဒါကြောင့် ကျေးဇူးရှင်မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက အသေ မဦးခင်
ဉာဏ်ဦးအောင် ကြိုးစားရမယ်လို့ ဆုံးမခဲ့ပေတာပဲ'

မိုးမြင့်စံ မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီးကိုလည်း စိတ်ထဲမှာ ပို၍ ကြည်ညိုလေးစားသွားမိသည်။

'ဒါပေါ့ကွာ...ဒါကြောင့်လည်း ငါတို့က လူနာတွေကို အခါခွင့် သင့်တိုင်း တရားခွေတွေ ဖွင့်ဖွင့်ပြရတာ ပေါ့'

'ကောင်းတာပေါ့ ဒေါက်တာရယ်...အဲဒီ တော့...သူတို့ အခြေ အနေက...'

'အများကြီးတိုးတက်လာတာပေါ့ကွာ...သတိကောင်းတဲ့ လူနာ တွေဆို အဲဒီ အချိန်မှာ တော်တော်လေး ငြိမ်သွားတယ်၊ ဒါလည်း တိုးတက် မှုတစ်ခုပါပဲ'

မိုးမြင့်စံရဲ့ မျက်စိထဲမှာ ဘုရားလက်ထက်က လင်ကို ခြွေမကိုက်၊ သားကို စွန့်ချီ၊ အိမ် မီးလောင်၊ မိဘ သေ၍ သွက်သွက်ခါ ရူးသွားသော မပဋ္ဌာကို ဘုရားရှင်က တရားပြလိုက်ရာ ပြန်ကောင်းပြီး ရဟန္တာမ ဖြစ် သွားသော ရုပ်ပြစာအုပ်ကို ပြန်အမှတ်ရလိုက်သည်။

လောကတွင် ရတနာသုံးပါးထက် အဖိုးတန်သောရတနာ မရှိ။

'ကဲ...မင်းကို ဆရာ တခြားအခန်းတွေ လိုက်ပြဦးမယ်'

'ဟုတ်ကဲ့...ဒေါက်တာ'

ဒေါက်တာ၏ ဦးဆောင်မှုဖြင့် မိုးမြင့်စံ အဆောင်တွေကို လိုက်ပတ်ကြည့်ရာ ပုံစံမျိုးစုံဖြင့် စိတ်ထင်ရာလုပ်နေကြသော ဝေဒနာရှင်တွေ ကို တစ်ယောက်တစ်မျိုး မရိုးရအောင် တွေ့ရလေသည်။

တစ်နေရာမှာတော့ ဝေဒနာရှင်တစ်ယောက် အခန်းထဲမှာ ထိုင် ပြီး ဟန်ပါပါဖြင့် ဘောလုံးပွဲကြေငြာနေသည်။

'MRTV-4 အားကစားဝါသနာရှင် ပရိသတ်များခင်ဗျာ..ယနေ့ ကန်မယ့် ဘာစီလိုနာအသင်းနဲ့ လမ်းမတော်.ဃအသင်းရဲ့ပွဲစဉ်ကို ကျွန် တော် ပေတစ်ရာချက်စုကနေ ဘာသာပြန်ပြီး ပေါက်ကရကြေငြာမှာ ဖြစ်

ပါတယ်...ဟော...ပြောရင်းဆိုရင်း နှစ်ဖက် ကစားသမားတွေ ကွင်းထဲ
လေးဖက်ထောက်ပြီး ဝင်လာပါပြီ...ပြီးတော့..အချင်းချင်း ခြေသလုံး ဖက်ကိုက်ပြီး
နှုတ်ဆက်ကြတယ်ခင်ဗျ...ဟော...ဒိုင်လူကြီးက အသင့် ယူလာတဲ့ ပုလွေကို ထုတ်ပြီး
မှုတ်လိုက်တယ် ဆိုရင်ပဲ..ဘောလုံးဟာ
ဘာစီလိုနာခြေထဲမှာပဲ...ရောက်နေပါတော့တယ် ခင်ဗျ...လမ်းမတော် အသင်း
ကစားသမားတွေ နောက်က လိုက်ချိတ်တယ်...သံချိတ်ကြီးနဲ့ ...ချိတ်လို့မရလို့
မတ်တတ်ရပ်ကြည့်နေတယ် ခင်ဗျ...အခုဆိုရင် ကမ္ဘာ ကျော်ဘောလုံးသမား
မက်ဆီဟာ လမ်းမတော်အသင်းက ကစားသမား ဆယ့်တစ်ယောက်လုံးကို
ဂိုးသမားပါမကျန်...လိမ်ပြီး ဂိုးသွင်းတော့မယ်
ခင်ဗျ...အဲ...အချိန်မီပါပဲခင်ဗျာ...လမ်းမတော်အသင်းက နောက်တန်း ကစားသမား
နှစ်ယောက် မက်ဆီကို ဝိုင်းပြီး ထိုးတယ်ခင်ဗျ...လက်သီး နဲ့...မက်ဆီ
ပယ်နယ်တီဧရိယာထဲမှာ ကြယ်တွေလတွေ မြင်ပြီး မှောက် သွားပါတယ်...အဲဒါကို
ဒိုင်က အနီကတ် ပြဖို့ ပြေးအလာ လမ်းမတော် အသင်းရဲ့ တိုက်စစ်မှူးက
ဒိုင်လူကြီးကို ပြေးပြီး ဘောင်းဘီ ဆွဲချွတ် တယ်ခင်ဗျ...ဖင်မှာ ပွေးကွက်တွေမှ
ထင်းနေတာပါပဲ...ဒိုင်လူကြီး ရှက် လွန်းလို့ သူ့ကိုယ်သူ အနီကတ်ပြပြီး ကွင်းထဲက
ထွက်ပြေးသွားပါတယ် ...လမ်းမတော်အသင်း ပရိသတ်တွေကလည်း
ပရော်ဖက်ရှင်နယ် ဝီသ ဣာ မတရားလုပ်ရပါ့မလား
ဆိုပြီး..ဘာစီလိုနာကစားသမားတွေကို ရေ သန့်ဗူးနဲ့ ပစ်တယ် ခင်ဗျ...အဲဒီ အချိန်
လမ်းမတော်အသင်း ဂိုးသမား ကလည်း ဘောလုံးကို လက်နဲ့ပိုက်ပြီး
ဘာစီလိုနာအသင်းရဲ့ ဂိုးပေါက် ထဲကို ပြေးပြီး
ပစ်ထည့်လိုက်ပါတယ်ခင်ဗျာ..ဂိုးပါတယ် ခင်ဗျာ...ဂိုး ပါတယ်...ဘယ်သူမှ မရှိတဲ့
ဂိုးပေါက်ထဲကို လှလှပပ လက်နဲ့ပစ်ထည့် လိုက်တာ လမ်းမတော်အသင်း အဖွင့်ဂိုး
စတင် ရရှိသွားပါတယ်...အဲဒီ အချိန်မှာ ဘာစီလိုနာအသင်းရဲ့ပရိသတ်
ကောင်မလေးတစ်ယောက်က မကျေနပ်လို့ ကွင်းထဲကို
ပြေးအလာ...လမ်းမတော်ကစားသမားတွေ ဝိုင်း ပြီး ပွဲသိမ်းဘာဂျာမှုတ်လိုက်လို့ ပွဲက

တစ်ဂိုး ဂိုးမရှိနဲ့ ပြီးသွားပါတယ် ခင်ဗျာ...ဂုဏ်ယူစရာပါပဲ ခင်ဗျာ...MRTV-4
ပရိသတ်များ မြင်တွေ့ ကြရတဲ့အတိုင်းပါပဲ...အခုဆိုရင် မြန်မာနိုင်ငံကိုယ်စားပြု
လမ်းမတော် F.C အသင်းဟာ စပိန်နိုင်ငံ ကိုယ်စားပြု ဘာစီလိုနာအသင်းကို အသန်
ရှင်းဆုံးကစားပြီး တစ်ဂိုး ဂိုးမရှိနဲ့ အနိုင်ယူဗိုလ်စွဲသွားပါပြီ ခင်ဗျာ..ချန် ပီယံဆုအဖြစ်
ကျွန်တော်တို့ ရေချိုးရင်သုံးတဲ့ အလှူခံဖလားကြီးကိုဆွတ် ခူးရရှိသွားပါပြီခင်ဗျာ'

သူက ပြောလည်း ပြော၊ လက်ခုပ်လည်း အားရပါးရတီး၊ လေပါ
ချွန်လိုက်သေးသည်။

'ဖြောင်း...ဖြောင်း...ဖြောင်း...ရွှီ'

ဒေါက်တာက မိုးမြင့်စံကို ထိုလူနာအကြောင်း ရှင်းပြလိုက်သည်။

'သူ့အဖြစ်ကလည်း သနားစရာပါကွာ..မြန်မာနဲ့ဗီယက်နမ်ကန် တွဲနေက
အိမ်ပေါင်ပြီး မြန်မာအသင်းဘက်က လောင်းတာ..ခုနစ်ဂိုးပြတ် ရှုံးသွားလို့
နလံမထူနိုင်ဘဲ စိတ်ဖောက်ပြန်သွားရှာတာပါ'

'ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဗျာ..သူကိုကလည်း မိုက်ပါတယ်'

မိုးမြင့်စံ ထိုလူနာကိုလည်း ကိုယ်ချင်းစာသွားသည်။

တော်ပါသေးရဲ့...

သူတောင် မလောင်းမိလို့။

အဲဒီ အချိန်မှာ...စောစောက မိုးမြင့်စံကို စာလာပြသော လူနာ
အဘိုးကြီးအား ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့် ပြန်လှည့်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ သည်။

မိုးမြင့်စံက သူ့ပုံစံကိုကြည့်ပြီး စိတ်ဝင်စားလာသည်နှင့် အနား
ရောက်သောအခါ လက်တို့၍ မေးလိုက်သည်။

'ဘယ်လိုလဲ၊ အဘကောင်မလေးကို ရည်းစားစာပေးတာ အဆင်
ပြေလား'

အဘိုးကြီးက မျက်နှာရှုံ့မဲ့မဲ့ဖြင့်

'မပြေပါဘူးကွာ..ကြိုးကြာလေး သိပ်ရက်စက်တယ်၊ ခုနလေး တင်ပဲ
ဖိုးကြက်ဖန့်လိုက်ပြေးသွားတယ်...ဟင့်...ဟင့်'

ပြောပြီး ထိုလူနာအဘိုးကြီးက မျက်ရည်မဆည်နိုင်ဘဲ မိုးမြင့်စံ
အနားမှပြေးထွက်သွားသည်။

မိုးမြင့်စံ တစ်ချက်ရယ်ပြီး ဒေါက်တာ့မျက်နှာကို ကြည့်လိုက် သည်။

ဒေါက်တာကလည်း မိုးမြင့်စံကို ကြည့်၍ ရယ်သည်။

'ကဲ..အမျိုးသားလူနာဆောင်တော့ နံ့သွားပြီ၊ အမျိုးသမီးလူနာ
ဆောင်ဘက် ကြည့်ချင်သေးလား...အခန့်မသင့်ရင် မင်းကို အရူးမလေး တွေက
မင်းသား မင်းမော်ကွန်းနဲ့မှားပြီး ပြေးနမ်းကြလိမ့်မယ်'

ဒေါက်တာ့စကားကြောင့် မိုးမြင့်စံမျက်လုံးပြူးသွားသည်။

'ဟို..အဲ..အဲဒါဆိုရင်တော့ မသွားတော့ပါဘူး ဒေါက်တာရယ်..
ဒီလောက်ဆို လူနာတွေရဲ့ အခြေအနေကို ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါ ပြီ၊
အလှူကိစ္စပဲ ပြောလိုက်ရအောင်'

'ဒါဆို ငါနဲ့လိုက်ခဲ့'

ပြောပြီး ဒေါက်တာက မိုးမြင့်စံကို ရှေ့မှဦးဆောင်၍ ရုံးခန်းရှေ့ သို့
ခေါ်သွားလေသည်။

ရုံးခန်းရှေ့ ရောက်သောအခါ ဒေါက်တာက မိုးမြင့်စံကို ရုံးခန်း
အပြင်ဘက်နံရံမှာကပ်ထားသော လူနာများအတွက် ကုန်ကျစရိတ်စာရင်း ကို
လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

'ဒီမှာကပ်ထားတဲ့ စာအတိုင်းသာ ဖတ်ကြည့်ပေတော့'

မိုးမြင့်စံက စာကို သေချာစွာဖတ်ပြီးနောက်...

'လူနာတွေအတွက် အယောက်(၉၀၀)စာ နေ့လယ်စာနဲ့ ညနေစာ အသားဟင်းနဲ့က သုံးသိန်း၊ ဆေးဖိုးအတွက်က တစ်ယောက်စာကို ငါးရာ ဆိုတော့ အယောက် (၉၀၀)စာ လေးသိန်းခွဲ၊ ဒါဆို..ပေါင်းလိုက်ရင်.. ခုနစ်သိန်းခွဲ၊ ကျွန်တော် ရှစ်သိန်းလှူခဲ့မယ် ဒေါက်တာ..ပိုတဲ့ ငါးသောင်း ကို ဒေါက်တာတို့ လိုအပ်တဲ့နေရာ၊ ဥပမာ..လူနာတွေအတွက် ဆပ်ပြာတို့၊ မျက်နှာသုတ်ပဝါတို့...တစ်ခုခုပေါ့...အဲဒီ အတွက် ကျွန်တော် ရှစ်သိန်း လှူခဲ့ပါ့မယ်'

'ဘာ...ရှစ်...ရှစ်သိန်း'

'ဟုတ်ပါတယ် ဒေါက်တာ..ရှစ်သိန်း လှူပါ့မယ်'

မိုးမြင့်စံက ရှစ်သိန်းလှူမည်ဟုဆိုသောအခါ ဒေါက်တာ၏ မျက်နှာ တဖြည်းဖြည်း အရောင်ပြောင်းလာသည်။

'ရှစ်သိန်းတောင် လှူမယ်ဆိုပါလား၊ ဒါဆို ထောငြိပေါ့..ဟီဟီ.. ရှစ်သိန်းတဲ့ကွ..ဟေဟေ့...'

ပြောပြောဆိုဆို..ဒေါက်တာက ချက်ချင်း ဆရာဝန်တို့ လူန္ဒြေ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး ပုဆိုးကို ခါးတောင်းကျိုက်၍ ကွေးနေအောင် က, တော့သည်။

❏ ကျန်းကျန်းမာမာ ချမ်းချမ်းသာသာ ဘေးရန်ကာဆီးမည်..လူ မွဲတွေက မနွေးခေတ်မီ သူဌေးဖြစ်တော့မည်...ရှစ်သိန်းရပါပြီဟေ့... ပလိုဂျီ ❏

မိုးမြင့်စံမူရာ မယုံကြည်နိုင်လွန်းသဖြင့် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်ပြီး၊ သူ့ရှေ့မှာ ဘရိတ်ဒန့်ဆွဲနေသော စိတ်ရောဂါအထူးကုဆရာဝန် ဆိုသူကို မျက်လုံးအပြူးသားဖြင့် ငေးကြည့်နေမိတော့သည်။

ခဏအကြာ -

'ဆရာ...စိတ်...စိတ်ကို ထိန်းပါ ဆရာ...ကျွန်တော် ရှစ်သိန်း လှူမယ်လို့ပဲ

ပြောတာပါ...သိန်းရှစ်ထောင်လှူမှာ မဟုတ်ပါဘူး'

ထိုအခါ ဒေါက်တာက က,နေရာမှ ချက်ချင်းရပ်ပြီး လူန္ဒြေကို ပြန်ထိန်းကာ မျက်နှာကို တည်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ခါးတစ်ဖက်ကို ထောက်ပြီး စတိုင်အပြည့်ဖြင့်...

၇ ကျွန်တော့်နာမည် ဂူရွန်ဖြိုးပါ..ရွာသာကြီးမှာ နေပါတယ်.. အရင်ကတော့ ခါးပိုက်နှိုက်ပေါ့..လိုင်းကားစီးတိုင်း ကျွန်တော် ပါတယ်.. လူတွေကတော့ ပြောတာပေါ့..ဒီကောင်ကလေး သိပ်တော်တယ်..ဘယ် နှခါနှိုက်နှိုက် မမိဘူးတဲ့...လိုင်းကြေးပေးပြီး နှိုက်ပါတယ် ၇

ထိုအခါမှ မိုးမြင့်စံ သဘောပေါက်ပြီး သူ့နဖူး သူပြန်ရိုက်လိုက် စဉ် အပေါ်ဖြူ အောက်နီနှင့် နှစ်မနှစ်ယောက် ပြေးလာသည်။

'ဟဲ့...ဟဲ့...ဒုက္ခပဲ...ဧည့်သည်ကို ဘာတွေ သွားနှောင့်ယှက်နေ တာလဲ..သိမ့်သိမ့်ဇင် သူ့ကို အခန်းထဲ ပြန်ထည့်လိုက်ဦး'

'အေး...အေး'

နှစ်မတစ်ယောက်က သူ့ဘေးနားမှ သိမ့်သိမ့်ဇင်ဆိုသော နှစ်မ ကို ပြောလိုက်ရာ သူမက ဒေါက်တာဆိုသူကို ချိုင်းမှ ဆွဲ၍ လူနာဆောင် အတွင်းသို့ ဆွဲခေါ်သွားလေသည်။

ဒေါက်တာကတော့ ပါးစပ်က ပြောချင်ရာ ပြောပြီး ယက်ကန် ယက်ကန်နှင့် ပါသွားသည်။

'ချာမ...တားတားကို ချိုချိုတိုက်မရီလားဟင်..တားတား ချိုချို ချို့ချင်တယ်'

'ဟဲ့..မသကောင်၊ ပါးစပ်ပိတ်'

မိုးမြင့်စံ တော်တော် သေချင်စိတ်ပေါက်သွားသည်။

ရွှေဉာဏ်တော်စူးရောက်နေသော ဒေါက်တာကို စိတ်မသက်မသာ
ကြည့်နေစဉ် ကျန်ခဲ့သော နာစမ်မက မိုးမြင့်စံကို ခါးတို့၍ သတိပေးလိုက် သည်။

'ရှင်က ဧည့်သည်ထင်တယ်'

မိုးမြင့်စံလည်း နာစမ်မဘက်လှည့်၍ ပြန်ဖြေရှင်းရသည်။

'ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမ..ကျွန်တော်က ဒီမှာ လှူချင်လို့ လာလေ့
လာတာပါ..အဲဒါ..ဝင်ဝင်ချင်း ခုနလူက သူ့ကိုယ်သူ စိတ်ရောဂါအထူး ကုဆရာဝန်
ဒေါက်တာဖုန်းကင်..ဆိုပြီး လူနာဆောင်တွေ လိုက်ပြတယ်.. ကျွန်တော်က
ရှစ်သိန်းလှူမယ်လည်းဆိုရော ထဖောက်ပြီး က,နေတော့ တာပါပဲဗျာ'

ထိုအခါ နာစမ်မက ပါးချိုင့်လေးပေါ်အောင် ပြုံးလိုက်သည်။

'ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း..ရှင်တော့ အညာမိသွားပြီ၊ သူက ဆရာ ဝန်ရူး၊
ရူးတာတောင် ရိုးရိုးဆရာဝန် မဟုတ်ဘူး၊ ကိုရိုးယား ဆရာဝန်ဒေါက်
တာဖုန်းကင်တဲ့၊ ဖုန်းကင်ဆိုတော့..ရှင် ပြောင်းပြန် ပြန်ကြည့်လိုက်လေ'

မိုးမြင့်စံ တစ်ချက်စဉ်းစားပြီး...

'ဖုန်းကင်.. ဆိုတော့..ဖင်...ဟား..ဟား..ဟား..ဆရာမရေ.. ဖင်ကုန်း..တဲ့'

'ဘာ'

'အဲ..ဟုတ်ပါဘူး သူ့နာမည်က ဖင်ကုန်းလို့ ပြောတာပါ၊ တကယ်
ရယ်ရတယ်နော်'

'အဲဒါဆိုလည်း ရယ်လိုက်ပေါ့ရှင်..ရှင်က အရူး တစ်ပတ်ရှိက်
ခံလိုက်ရတာ ကိုး'

'မသိဘူးလေ ဆရာမရယ်..ယူနီဖောင်း မဝတ်ထားတဲ့ ဆရာဝန် ပဲ
ထင်တာပေါ့..ပြီးတော့ အဲဒီ အချိန်မှာ ဆရာမတို့ကလည်း ဘယ်ရောက် နေမှန်းမသိ'

'ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်က ဗိုက်နာလို့ အိမ်သာပြေးနေတာပါရှင်.. ပြီးတော့ သိပ်မဆိုးတဲ့လူနာတွေကို ဒီလိုပဲလွှတ်ထားပါတယ်..ဘာမှတော့ အန္တရာယ်မရှိပါဘူး'

'ဆရာမတို့က နှစ်ယောက်လုံး ပြိုင်တူဗိုက်နာနေတာလား'

'ကျွန်မက အိမ်သာတက်နေတာပါ....ခုနစ် တစ်ယောက်ကတော့ ဗိုက်အောင့်လို့ ဆရာဝန်ကြီးဆီမှာဆေးသွားတောင်းတာ..ရှင်ကလည်း စပ်စုလိုက်တာ..ကဲ..အလှူကိစ္စပြောရအောင် ကျွန်မနဲ့လိုက်ခဲ့'

'ဘယ်ကိုလဲ'

'အခန်းထဲကို'

ထို့နောက်..နာစစ်မက မိုးမြင့်စံကို သူမအခန်းထဲ ခေါ်သွားလေ သည်။

(ရုံးခန်း) x x x

အခန်း(၂)

Classic Coffee Shop ဆိုသော အဆင့်မြင့်ကော်ဖီဆိုင်လေး ရှေ့မှာ ပရာဒိုတစ်စီး ထိုးရပ်လာသည်။

ထို့နောက် ကားတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ခြေထောက်တစ်ဖက် မြေကြီး ပေါ် ချလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ကော်ဖီဆိုင်ထဲမှ ဝန်ထမ်းကောင်မလေးတွေ အာရုံက အဲဒီ မှာ စုပြုံသွားသည်။

အနက်ရောင်ရှူးဖိနပ်က ပြောင်လက်နေသလို ကားတံခါးကိုပိတ် ပြီး ဆင်းလာတဲ့ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်က တစ်ခါမြင်လိုက်ရုံနဲ့ တော်ရုံမိန်းမ ခုနစ်ရက် တိတိ ဖျားလောက်တဲ့ ရူပါမျိုး။

နေကာမျက်မှန်အနက်ကို တပ်ထားပြီး နှုတ်ခမ်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ် မွေးများက ရိတ်ပြီးစမို့ စိမ်းဖန့်နေပုံမှာ နိုင်ငံခြားမင်းသား ရှုံးလောက် သည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ် ဆိုင်ထဲကို တစ်လှမ်းချင်းဝင်လာသောအခါ ကော်ဖီဆိုင် ထဲမှ ဝန်ထမ်းကောင်မလေးတွေ ချက်ချင်းခေါင်းကိုငုံ့ပြီး အရိုအသေပေး လိုက်ကြသည်။

ဒါပေမယ့် ဝန်ထမ်းကောင်မလေးတစ်ယောက်က အဲဒါကို မသိဘဲ သူရှိရာသို့ တည့်တည့်သွားပြီး ခရီးဦးကြိုပြုသည်။

'ကြွပါရှင်..ဘာများ သုံးဆောင်ချင်ပါသလဲ'

ထိုအခါ သူက ဝန်ထမ်းကောင်မလေးကို ပြုံး၍ ကြည့်ပြီး တစ် ခွန်းတည်း ပြန်ဖြေကာ သူ့လမ်းသူဆက်လျှောက်သွားသည်။

'ငါ ဗိုက်ပြည့်နေပြီ'

ဝန်ထမ်းကောင်မလေးက ကြောင်တောင်တောင်ဖြင့် ငေးကြည့် နေမိစဉ် အခြားဝန်ထမ်းမလေးက လက်တို့သည်။

'ဟဲ့..နံ့သာဖြူ..အဲဒါ ငါတို့ကော်ဖီဆိုင်ပိုင်ရှင် ဒေါ်လှနွှာမိုးမြင့်
ရဲ့သားဟဲ့..ဧည့်သည် မဟုတ်ဘူး'

'ဟမ်..သူက ဒီဆိုင်ပိုင်ရှင်ရဲ့သား...'

'အေး..ဟုတ်တယ်'

နံ့သာဖြူ..ဆိုသော ဝန်ထမ်းကောင်မလေးက ဒီမှာ အလုပ်ဝင် တာ
မကြာသေးသည်မို့ ဒါကို မသိ။

သိလည်း သိရော..တော်တော်ခိုက်သွားသည်။

'အရမ်းခိုက်တာပဲဟယ်..နာမည်ဘယ်လိုခေါ်လဲ'

'မိုးမြင့်စံ..တဲ့'

'မိုးမြင့်စံ'

နံ့သာဖြူပါးစပ်မှ သံယောင်လိုက် ရွတ်ရင်း စိတ်ကူးယဉ်ကြည့် သည်။

စိတ်ကူးထဲမှာ...သူက ကော်ဖီဆိုင်ပိုင်ရှင် ဒေါ်လှနွှာမိုးမြင့်ရဲ့.. ချွေးမ။

မိုးမြင့်စံက သူ့ရဲ့ တရားဝင်ယောက်ျား။ ပြီးတော့..ကလေးတစ်
ယောက်ပါ မွေးလိုက်သေးသည်။

စိတ်ကူးယဉ်လို့ကောင်းနေစဉ် သူ့သူငယ်ချင်းက လက်မောင်းကို
ပိတ်ရိုက်ပြီး မေးသည်။

'ဟဲ့..ကောင်မ၊ ဘာတွေ စိတ်ကူးယဉ်နေတာလဲ'

'မဟုတ်ပါဘူးဟယ်..သူက အရမ်းကြည့်ကောင်းလို့ပါ'

'ဟဲ့..အဲဒီ စကားကို သူ့အမေရှေ့မှာ မပြောမိစေနဲ့နော်..တစ်ခါ တည်း
အလုပ်ပြုတ်သွားဦးမယ်'

သူမသူငယ်ချင်းက တိုးတိုးလေးကပ်ပြောလိုက်ရာ နံ့သာဖြူမျက်
လုံးလေး ပြူးသွားသည်။

'ဟင်...အဲဒီ လောက်တောင်ပဲလား'

ထိုအခါ တခြားဝန်ထမ်းကောင်မလေးတစ်ယောက်ကလည်း သူ တို့ရှိရာ
လျှောက်လာပြီး စကားဝိုင်းထဲ ဝင်လာသည်။

'အဲဒီ ထက်ဆိုးတယ် နံ့သာဖြူရေ...ငါတို့လို သူ့ဆိုင်က ဝန်ထမ်း
မပြောနဲ့...သူ့သားနဲ့သင့်တော်မယ့်ဇနီးလောင်းကို အင်တာနက်ကနေ ရှာ
နေတာတောင် အခုထိ အကြိုက်မတွေ့သေးဘူး'

ထိုအခါ နံ့သာဖြူက အားမလိုအားမရလေးပြောသည်။

'အင်တာနက်ကနေရှာမှတော့ ဟိုပုံဒီပုံတွေပဲ တွေ့မှာပေါ့ဟယ်..
တကယ်ဆို သူနဲ့သင့်တော်မယ့်မိန်းကလေးကို အပြင်လောကကနေ ရှာသင့် တာပေါ့'

'ဟဲ့...ရှုး...'

နံ့သာဖြူဘေးမှဝန်ထမ်းမလေးက နှုတ်ခမ်းနား လက်ညှိုးလေး ကပ်၍
အချက်ပြလိုက်သဖြင့် စကားစ,ပြတ်သွားသည်။

အချက်ပြရခြင်းအကြောင်းမှာ ဒေါ်လှနွဲ့မိုးမြင့်နှင့် မိုးမြင့်စံ ထွက် လာ၍
ဖြစ်သည်။

'သား...တစ်ခုခုစားသွားဦးလေ'

'မစားတော့ပါဘူး အမေရယ်..ကျွန်တော် ဒီနေ့ စိတ္တဇဆေးရုံမှာ
ပိုက်ဆံသွားလှူရင်း လမ်းကြိုလို့ဝင်လာတာ၊ ဗိုက်ပြည့်နေပါပြီ'

'အေး...အေး...ဒါဆိုလည်း ကားကို ဂရုစိုက်မောင်းနော်'

'ဟုတ်ကဲ့ပါ...ကျွန်တော် သွားပြီနော်'

'အေး...အေး'

မိုးမြင့်စံက သူ့အမေကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကားရှိရာသို့ တစ်လှမ်းချင်း ထွက်သွားရာ နံ့သာဖြူ ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့်ငေးနေမိတော့သည်။

ဤကဲ့သို့ အာရုံက မိုးမြင့်စံ ကားနားရောက်သည်အထိ မျက်စိ ကျွတ်ကျမတတ် ငေးကြည့်နေမိသောကြောင့် ဘာရယ်မဟုတ် ခြေလှမ်း နှစ်လှမ်းသုံးလှမ်းခန့် လှမ်းလိုက်မိသည်တွင်

'အေး...'

ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်သံကြောင့် နံ့သာဖြူ ပျာပျာသလဲင့် ကြည့်မိရာ ကော်ဖီသောက်နေသော လူတစ်ယောက်၏ ခုံပြင်ထွက်နေသော ခြေထောက်ကို သူမဒေါက်ဖိနပ်ဖြင့် ပယ်ပယ်နယ်နယ်နင်းထားမိခြင်းဖြစ် သည်။

'ခွမ်း'

သွားပြီ...

ထိုလူခမျာ နာလွန်းသဖြင့် ကော်ဖီခွက်ကို လက်ထဲမှလွှတ်ချလိုက် ရာ ကော်ဖီခွက်ကျကွဲလေသည်။

'ဒါလင်..ဘာဖြစ်တာလဲ'

သူ့ရှေ့မှ အမျိုးသမီးက လှမ်းမေးသည်ကိုပင် မဖြေနိုင်သေးဘဲ ထိုသူက နံ့သာဖြူကို မျက်ထောင့်နီကြီးဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။

နံ့သာဖြူ ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် ထိုလူ ခြေချောင်းကလေး တွေကိုနင်းထားမိသော သူမ ဒေါက်ဖိနပ်ကို အမြန်ကြွပြီး ဖယ်ပေးလိုက် သည်။

'တောင်း..တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်..ကျွန်မ မမြင်လို့ပါ'

'မမြင်ရအောင် မျက်စိက ဘယ်ရောက်နေလဲကွ..အေး..ကျွတ်

...ကျွတ်..နာလိုက်တာ...ကော်ဖီတွေလည်း ဖိတ်ကုန်ပြီ၊ အဝတ်အစား တွေလည်း ပေကုန်ပြီ'

ထိုအခါ နံ့သာဖြူရဲ့ သူငယ်ချင်း ဝန်ထမ်းမလေးတွေကလည်း ပြေးလာသည်။

'ဟဲ့..နံ့သာဖြူ...ဘာဖြစ်တာလဲ'

'ဟို..ငါ..ငါ..သူ့ခြေထောက်ကို တက်နင်းမိလို့'

'ဒုက္ခပါပဲဟယ်...နင်က အရာရာနဲ့အကြောင်းကြောင်းချည်းပဲ'

အဲဒီ အဖြစ်အပျက်တွေကို အစအဆုံးမြင်နေ၍ ဒေါ်လှနွှာမိုးမြင့် မျက်စိမျက်နှာပျက်နေသည်။

ထို့ကြောင့်..အနီးရှိ ဝန်ထမ်းကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ခေါ်၍ ...

'ညည်းတို့ အားလုံး ခကျအသာနမ ကို ကျေနပ်အောင် တောင်းပန် လိုက်၊ ပြီးရင်..ဟိုမိန်းမကို ငါ့အခန်းထဲလွှတ်လိုက်'

'ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ'

ဒေါ်လှနွှာမိုးမြင့်က ပြောပြီး မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် သူမ ရုံးခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။

နံ့သာဖြူအပါအဝင် အခြားဝန်ထမ်းတွေကပါ ခြေထောက်အနင်း ခံရသော စားသုံးသူကို ခြေသလုံးမွေး နှုတ်ပေးတော့မတတ် တောင်းပန် ရတော့သည်။

'ခွင့်လွှတ်ပါရှင်၊ သူက ဝန်ထမ်းအသစ်မို့လို့ပါ'

'ဟ...ဝန်ထမ်းအသစ်ဖြစ်တာနဲ့ ငါ့ခြေထောက် တက်နင်းတာ.. ဘာဆိုင်လဲ'

'ဪ...မဆိုဘူးလား...အဲဒါဆို ဆိုင်တာပဲ တောင်းပန်တော့
မယ်...အနင်းခံရတဲ့ ခြေထောက်ကို...ကျွန်မတို့ ဆေးလူးပေးရမလား ရှင်'

'မလိုဘူးကွ...ငါ့ခြေထောက်ကို ဘယ်သူ ကိုင်တာမှ...မကြိုက် ဘူး'

'ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်..ဒါလင့်ခြေထောက်ကို တို့က လွဲပြီး
ဘယ်သူမှကိုင်ခွင့်မရှိဘူး'

သူ့အမျိုးသမီးကလည်း ကြားထဲမှ ဝင်၍ တဏှာရှုလိုက်သေး သည်။

တခြားဝိုင်းက စားသုံးသူတွေကလည်း သူတို့ဝိုင်းကို ကြည့်နေကြ သည်။

'ကောင်းပါပြီရှင်..အဲဒါဆို ကျွန်မကြောင့် ကော်ဖီတွေ ပေသွား
တဲ့အတွက် အဝတ်အစားတွေ ပြန်လျှော်ပေးပါ့မယ် ချွတ်လိုက်ပါနော်'

'အေး..ချွတ်မယ်'

ပြောပြီး ထိုလူက အကျ..ချွတ်ရန် ဟန်ပြင်ရာ သူ့အမျိုးသမီးက
ပျာပျာသလဲ တားသည်။

'အို...ဘယ်ဖြစ်မလဲ...ဒါလင့်ရဲ့ body structure ကို တို့က လွဲပြီး
ဘယ်သူမှပေးမပြဘူးလို့ ကတိပေးထားတယ်လေ..လူတွေ အများ ကြီးရှေ့မှာ
ရှက်စရာကြီးကွာ'

'အေး...ဟုတ်သားပဲ..မလိုဘူး..အိမ်ရောက်မှ အဝတ်လျှော်စက် ထဲ
ထည့်လိုက်မယ်'

'ဒါဆို...ဒါဆို ကျွန်မ ဘာလုပ်ပေးရမလဲရှင်...တစ်ခုခုတော့
လုပ်ပေးပါရစေနော်'

'အဲဒါဆို ဇက်ကြောဆွဲပေး'

'ရှင်'

နံ့သာဖြူ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

'ဒါလင်..ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ဒါ..မာဆတ်ရောက် နေတာ မဟုတ်ဘူးလေ'

'အဲ...ဟုတ်သားပဲ၊ ဘာမှလုပ်ပေးစရာမလိုဘူး..သွားတော့... သွားတော့'

'ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့...ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ နောက် မဖြစ်စေ ရပါဘူး'

နံ့သာဖြူက ထိုလူကို ကျေးဇူးတင်စကား ပြောပြီး ကျကွဲသွား သော ကော်ဖီဖန်ခွက်အကွဲစများကို သိမ်းဆည်းရန် ပြင်ရာ သူမအဖော် ဝန်ထမ်းက လက်တို့လိုက်သည်။

'ဟဲ့..နံ့သာဖြူ၊ အဲဒါတွေ ထားခဲ့..ငါလုပ်ထားလိုက်မယ်၊ နင့် ကို သူဌေးမ ခေါ်နေတယ်၊ သူ့အခန်းထဲ သွားလိုက်ဦး'

နံ့သာဖြူ ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် သူဌေးမ ရုံးခန်းထဲ ဝင်သွား သည်။
ရုံးခန်းထဲလည်းရောက်ရော ထင်သည့်အတိုင်း ဒေါ်ဣန္ဒာမိုးမြင့် ရဲ့မျက်နှာက နာဂစ်ဝင်နေသည်။

နံ့သာဖြူက သူဌေးမကြီးရှေ့မှာ ခေါင်းလေးငုံ၍ မတ်တတ်ရပ် နေလိုက်သည်။

'ကဲ...ပြောစမ်းပါဦး..ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်ရတာ လဲ'

ဒေါ်ဣန္ဒာမိုးမြင့်ရဲ့အသံက သိပ်မကျယ်လှသော်လည်း...မာန် အပြည့်ပါသည်။

'ဟို...ဟို...ကျွန်မ..နည်းသည်ရဲ့ခြေထောက်ကို..တက်နင်းမိ လို့ပါ'

နံ့သာဖြူ အသံတုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ဖြေသည်ကို သူဌေးမက ဘဝင်မကျ။

'အဲဒါ ငါသိတယ်၊ ဒီလောက် လူတစ်ယောက်လုံးရဲ့ခြေထောက် ကို တက်နင်းရအောင် နင့်မျက်လုံးတွေက ဘယ်ရောက်နေတာလဲ'

နံ့သာဖြူ မဖြေနိုင်။ ဆွံ့အနေမိသည်။

'မှန်မှန်ပြောနော်...လိမ်ရင် အပြစ်ပိုကြီးတယ်'

'ဟို...ဟို...'

'ဟဲ့..ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ငါမေးတာ မကြားဘူးလား'

သူဌေးမအသံက နည်းနည်း ကျယ်လာ၍ ...နံ့သာဖြူ လန့်ဖျပ် သွားမိသည်။

ထို့ကြောင့် မျက်စိ စုံမှိတ်ပြီး အရဲစွန့် ဖြေချလိုက်တော့သည်။

'ဟို...ကျွန်မ...အန်တီရဲ့သားကို ငေးနေမိလို့ပါ'

'ဘာ'

အဲဒီ စကားက ဒေါ်လှနွှာမိုးမြင့်ကို ခေါင်းခေါက်ပြီး စိန်ခေါ်လိုက် သလို ဖြစ်သွားမယ်မှန်း နံ့သာဖြူ ဆိုသော ကောင်မလေး မထင်လိုက် တာ အမှန်။

ဒေါ်လှနွှာမိုးမြင့်က ထိုင်နေရာမှထလာပြီး နံ့သာဖြူရှေ့ကို လှမ်း လာကာ ပခုံးကို သပ်ပေးလိုက်ရင်း

'နင်က ငါ့သားကိုငမ်းရင်း ငါ့ဆိုင်က စားသုံးသူကို ဒေါက်ဖိနပ် နဲ့နင်းခဲ့တယ်ဆိုပါတော့...'

'ဟို...ဟို..ဒါက မတော်တဆဖြစ်သွားတာပါ အန်တီ'

'ဒါဆို ငါ့သားကို ငမ်းတာကရော'

'အဲ...အဲဒါကတော့ တမင်တကာပါ'

ဒေါ်လှကြွေးမိုးမြင့် မျက်နှာပျက်ပြီး လက်ကို ပြန်ရုပ်ကာ နောက်
ပစ်ထားလိုက်သည်။

ထို့နောက် နံ့သာဖြူ၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။

နံ့သာဖြူခမျာလည်း ရင်တွေတုန်နေသည်။

ဘယ်အချိန်မှာများ လက်ဝါးတွေ...ဒူးပျံ့တွေ...ရောက်လာမလဲ ပေါ့...

'နင့်ရုပ်ကလေးကတော့ မဆိုးပါဘူး၊ ဆိုက်ကားသမားတွေ ကြိုက်
မယ်ဆိုရင် ကြိုက်လောက်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ့သားအတွက်ကတော့
နင့်လိုမိန်းမမျိုးဟာ အပျော်အိပ်တဲ့ ဇိမ်ခံမွေ့ရာအဆင့်ပဲ ရှိတယ်'

အဲဒီ စကားကြောင့် နံ့သာဖြူ၏ မျက်နှာ ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွား သည်။
ကြောက်စိတ်ကနေ မခံချင်စိတ်၊ မာနနဲ့ဒေါသတွေအဖြစ် ကာလာ ချိန်းသွားသည်။

'အန်တီ...ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ'

'ကြားတဲ့အတိုင်းပဲလေ..နင့်လိုပဲ ငါ့သားကို လိုချင်နေတဲ့မိန်းမ တွေက
ရိုက်သတ်လို့ မကုန်ဘူး...ဒါပေမယ့်...အဲဒီ လို မိန်းမတိုင်းနဲ့သာ သဘောတူရရင်
ငါ့သားတော့ ဆီးသွားချိန်တောင် ရမှာမဟုတ်ဘူး'

နံ့သာဖြူ..ခြင်သွေးကြီးရှေ့မှာ အသနားခံနေတဲ့ ယုန်သူငယ်လေး
မဟုတ်တော့။

ဒေါသခိုးတွေ ဆူဝေလာသော မြွေဟောက်မတစ်ကောင်အဖြစ်..
ပြောင်းလဲသွားသည်။

'ဒီမှာ အန်တီ၊ သားသမီးချင်းကိုယ်ချင်းမစာ မပြောပါနဲ့..ကျွန်မ ဘဝမှာ
ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ နှစ်ခါပြန်မကြည့်ချင်ခဲ့ဖူးဘူး...ကျွန်မကို အန်တီတွေဖူးတဲ့
မိန်းမတွေလို ပေါ့ပျက်ပျက်မိန်းမလို့ မထင်ပါနဲ့'

'အောင်မာ..ငါ့ကိုများ ဒီလေသံ ဒီမျက်နှာပေးနဲ့ပြန်ပြောတယ်..

အလုပ်ပြုတ်ချင်ပြီထင်တယ်'

'ဂရုမစိုက်ဘူး အန်တီ...အလုပ်က အစားပြန်ရတယ်..လူတစ်ယောက်ရဲ့သိက္ခာကို စော်ကားရင် ပြန်ပြီး အစားလျော်ပေးလို့မရဘူး'

ထိုစကားကြောင့် ဒေါ်ဣန္ဒြာမိုးမြင့်က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ် သည်။

'ဟား...ဟား...ဟား...ဟား...သိက္ခာ၊ ဘာသိက္ခာလဲ..အလုပ် လုပ်တာ တစ်ရက်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ကိုယ့်အလုပ်ရှင်ရဲ့သားကို စိတ်ထဲက နေ ပြစ်မှားပြီး သူဌေးမနေရာဝင်ယူချင်တဲ့ သိက္ခာလား'

'ဒီမှာ အန်တီ...ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိပ်ပြီး မာန်တက်မနေပါနဲ့... ကျွန်မ ဒီမှာအလုပ်လုပ်နေတာ လခလိုချင်လို့ မဟုတ်ဘူး'

'ဒါဆို လင်လိုချင်လို့လား...ငါ့ဆိုင်မှာ ခန့်ထားတာ အားလုံးမိန်းကလေးတွေချည်းပဲနော်..ငါ့သားကိုတော့ စိတ်ကူးထဲတောင် မမှန်းနဲ့'

'ဘာလဲ...အန်တီသားခန္ဓာကိုယ်က ရွှေထွက်နေလို့လား'

'အေး...ရွှေတော့ မထွက်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါ့သားခန္ဓာကိုယ်က ထွက်တဲ့ ချွေးနံ့ကိုတောင် ရှူချင်တဲ့မိန်းမတွေ များနေလို့ ပြောနေရတာ '

'အဲဒီ လို သူများချွေးနံ့ရှူပြီး အသက်ရှင်နေတဲ့ မိန်းမထဲမှာ ကျွန်မ မပါဘူး အန်တီ၊ ကျွန်မနာမည် နံ့သာဖြူ၊ ကျွန်မမှာ ကိုယ်ပိုင်အနံ့ရှိတယ်'

'ဘာအနံ့လဲ...အပုပ်နံ့လား'

နံ့သာဖြူမျက်နှာကို မဲ့လိုက်သည်။

'ဟွန်း...လူဆိုတာ အပုပ်ကောင် ရုပ်ဆောင်နေကြတာချည်းပါပဲ အန်တီ...အဲဒီ အပုပ်ကောင်ကြီးပေါ် မာန်တက်နေတဲ့အန်တီမှသာ တရားလက်လွတ်ဖြစ်နေတာပါ'

'ဟဲ့...နင် ငါ့ကို ဆုံးမစရာမလိုဘူး..ကောင်မ..တကတဲ...ငါ
ခြေထောက်အောက်က အလုပ်သမားကများ...ငါ့ခြေမကို ပြန်ကိုက်ချင် တယ်'

စကားလုံးတွေက တဖြည်းဖြည်းကြမ်းလာသည်။ ဒီထက် ကြမ်း
လာလျှင် ငါးစိမ်းတန်းထဲရောက်ဖို့ပဲ ရှိတော့သည်။

'အန်တီ...လူကြီးဖြစ်ပြီး စကားပြော မရိုင်းပါနဲ့...တစ်ယောက် စကား
တစ်ယောက်နားမှာ မခါးရအောင် မောင်တို့ဆိုလေ ပျားသကာကဲ့ သို့ ချိုလှစေ..တဲ့၊
အန်တီ ငယ်ငယ်က စာမသင်ခဲ့ရဘူးထင်တယ်'

အဲဒီ စကားကြောင့် ဒေါ်ကုန္တာမိုးမြင့် ဆွေ့ဆွေ့ခုန်သွားသည်။

'အောင်မာ..မနေ့တစ်နေ့ကမှ နို့ပြတ်တဲ့ကောင်မကများ..ငါ့ကို
စာမသင်ခဲ့ရဘူးလားတဲ့...ကကြီးကနေ အအထိ အကုန်သိတယ်ဟဲ့'

ထိုအခါ နံ့သာဖြူက လှောင်ရယ်ရယ်သည်။

'ဟဲ့..ကကြီးကနေ အ,အထိ သိတယ်ဆိုတာ ဗျည်း ၃၃လုံးလို့.. ပြောတာ
မဟုတ်ဘူး...နင်တို့လို ကိုရီးယားစတိုင် ကျင့်သုံးနေတဲ့ မိန်းမ
နောက်ပိုးတွေအကြောင်းကို ဂဃနဏသိတယ်လို့ ပြောတာ ရှင်းလား'

'ကျွန်မ နောက်ပိုး မဟုတ်ဘူး ဒေါ်ကုန္တာမိုးမြင့်...ရှင်သားကို နောက်က
ကြည့်ရုံလေး ကြည့်မိတာ...အဲဒါကို..ဘာဖြစ်လို့ ကင်းကိုက် သလို
ဆတ်ဆတ်ခါနာနေရတာ လဲ'

'အောင်မာ...ကြည့်စမ်း...ငါ့ကိုတောင် နာမည်ခေါ်နေပြီ..နင် တော်တော်
နှုတ်သီးကောင်းနေပါလား..ဘယ်မိဘက ပေါက်ဖွားလာတာ လဲ'

နံ့သာဖြူ သူ့မိဘကို အစော်ကားခံလိုက်ရသဖြင့် ဒေါသမိုင်တွေ
ပိုမြင့်တက်သွားသည်။

'ဒီမှာ..ရှင် ကျွန်မမိဘတွေကို ဘာမှထိခိုက်စရာမလိုဘူး၊ ကျွန်မ

မိဘတွေက ရှင့်လိုလည်း မာနခေါင်ခိုက်နေတဲ့သူတွေ မဟုတ်ဘူး'

'ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း...ဘယ်မာနခေါင်ခိုက်နိုင်မှာလဲ... ခေါင် ခိုက်စရာ
မာနမှမရှိတာ'

'ဒီမှာ ဒေါ်လူနွှာမိုးမြင့်၊ ရှင့်ကိုယ်ရှင် သိပ်ဘဝင်မြင့်မနေနဲ့..
ကျွန်မကလည်း ခပ်ညံ့ညံ့မိန်းမတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး..မျက်စိတစ်ဖက်
မှိတ်ပြလိုက်ရင် ယောက်ျားတစ်ယောက် လေးဖက်ထောက် ရောက်တယ်
သဘောပေါက်'

'ဟုတ်လား...အဲဒါဆို ညည်းလုပ်ကြည့်လိုက်လေ..ညည်းရှေ့ ကို
လေးဖက်ထောက်ရောက်လာမှာ ငါ့သားလား ဒါမှမဟုတ် ငါ့သားမွေး ထားတဲ့
အယ်လ်ဇေးရှင်းခွေးကြီးလားလို့'

'ကောင်းပြီ...ဒေါ်လူနွှာမိုးမြင့်၊ ရှင်က ကျွန်မကို စိန်ခေါ်လိုက်
ပြီဆိုတော့လည်း ကျွန်မ ကြိုးဝိုင်းပေါ်တက်ရတော့မှာပေါ့..ရှင် စောင့်ကြည့်
လိုက်...တစ်နေ့ ရှင့်သား ကျွန်မကို တန်းတန်းစွဲဖြစ်လာစေရမယ်'

'ကြိုက်သွားပြီကွာ...အဲဒီ စိန်ခေါ်ချက်ကို လက်ခံတယ်၊ ငါ့သား ကပဲ
ညည်းကို တန်းတန်းစွဲမလား...ညည်းကပဲ ငါ့သားကို တန်းလန်းဆွဲ ပြီး
လိုက်လာမလားဆိုတာ စောင့်ကြည့်ရသေးတာပေါ့'

'စောင့်ကြည့်လိုက် ဒေါ်လူနွှာမိုးမြင့်...၊ ရှင်..တစ်နေ့ ကျွန်မ
အကြောင်းသိရမယ်..အခုတော့ ရှင်နဲ့စကားအချေအတင်ပြောရတာ မော သွားလို့
ရှင့်ဆိုင်က (cappuccino)ကပ်ပချီနိုကော်ဖီနဲ့ ပလုပ်သွားကျင်း
လိုက်ဦးမယ်...ခွင့်ပြုပါဦး'

နံ့သာဖြူက ပြောပြီး ရုံးခန်းထဲမှ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသည်။

ဒေါ်လူနွှာမိုးမြင့် တီကောင်ဆားပက်သလို ထွန့်ထွန့်လူးပြီး ကျန်

ခဲ့သည်။

'တောက်...ဗိုင်းတာမ၊ ငါ့ဆိုင်က ကော်ဖီနဲ့များ ပလုပ်ကျင်းဦး
မယ်တဲ့...သွားတွေ ရေစီးကမ်းပြိုလိုက်ပြီး အမြစ်ကနေ ကျွတ်ပါစေတော်'

နံ့သာဖြူ ရုံးခန်းအပြင်အရောက်တွင် သူမ သူငယ်ချင်းတွေက
အဝမှတန်းစီ၍ (လေယာဉ်ပေါ်မှဆင်းလာသော ရုပ်ရှင်မင်းသမီးကို သတင်း
ထောက်တွေက ဝိုင်းပြီး အင်တာဗျူးသလို) ဗျူးတော့သည်။

'နံ့သာဖြူ..ဘယ့်နှယ့်လဲ ကျေနပ်အောင် တောင်းပန်ခဲ့ရဲ့လား'

'ကျေနပ်လား မကျေနပ်လားတော့ မသိဘူး၊ အထဲဝင်ကြည့်လိုက်
ဦး..တော်ကြာ လေဖြတ်ပြီး ကျန်ခဲ့ဦးမယ်'

ထိုအခါ ဝန်ထမ်းမလေးတွေက သူဌေးမကြီးရုံးခန်းထဲ အပြေး
အလွှားဝင်ကြည့်ကြရာ ဒေါ်လှူနွှာမိုးမြင့်ရဲ့မီးလောင်နေသော မျက်နှာကြီး
ကိုတွေ့လိုက်ရလေသည်။ (ဒေါ်သမီး) ထိုအခါ ဒေါ်လှူနွှာမိုးမြင့်က
သူဝန်ထမ်းမတွေကို အော်တော့ သည်။

'ဟဲ့..နင်တို့ကို ဘယ်သူက ခေါ်လို့ဝင်လာတာလဲ'

ဝန်ထမ်းမလေးတစ်ယောက်က အယောင်ယောင်အမှားမှား ဖြေ သည်။

'ဟို..ဟို...အန်တီ လေဖြတ်နေလားလို့ လာကြည့်တာပါ'

'ဘာ'

ရုံးခန်းမျက်နှာကျက်မှာ ကပ်နေသော အိမ်မြှောင်လေးတစ်ကောင်
ဒေါ်လှူနွှာမိုးမြင့်ရဲ့အသံကြောင့် လန့်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ် ကားရားပြုတ်ကျ လေသည်။